

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **J. S.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 16. 11. 2020 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí ve věci samé v řízení sp. zn. SZ_136028/2020/KUSK vedeném žalovaným jako povinným subjektem o žalobcově žádosti o informace podané dne 30. 9. 2020 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 12/2020 Sb (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
2. Žalobce uvedl, že mu žalovaný po podání žádosti přípisem ze dne 6. 10. 2020 oznámil, že lhůta k jejímu vyřízení byla prodloužena o 10 dní. Dne 16. 10. 2020 bylo žalobci doručeno oznámení o výši úhrady za poskytnutí informace podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož žalovaný požadoval za poskytnutí informací celkem 5 115 Kč. Dne 16. 10. 2020 podal žalobce z důvodu nesouhlasu s výší úhrady stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. O stížnosti nebylo rozhodnuto v patnáctidenní lhůtě dle § 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím, která uplynula dne 9. 11. 2020, v čemž žalobce spatřuje nečinnost. Byť dochází k nečinnosti primárně na straně nadřízeného orgánu, jímž je Ministerstvo vnitra, žalobce se

s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, domáhá přímo ochrany proti nečinnosti žalovaného jako povinného subjektu.

3. Podáním datovaným dne 10. 12. 2020 (doručeným však soudu až dne 1. 2. 2021) vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět a navrhl zastavení řízení. Uvedl, že dne 19. 11. 2020 mu bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2020, č. j. MV-169078-4/ODK-2020, kterým byla snížena výše úhrady za poskytnutí informací z 5 115 Kč na 2 623 Kč. Tím byla ukončena nečinnost nadřízeného správního orgánu, proti níž se bránil. Žalobce má proto za to, že byl plně uspokojen ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., a proto bere žalobu zpět. Současně žalobce navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 10 200 Kč, neboť nečinnost nadřízeného orgánu je podle žalobcem zmiňované judikatury přičitatelná žalovanému.
4. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. S ohledem na skutečnost, že žalobce vzal svůj návrh zpět a o obsahu tohoto podání nejsou pochybnosti, soud prvním výrokem řízení zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s.
6. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno. I přestože žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení, soud neshledal důvod postupovat podle druhé věty uvedeného ustanovení, neboť k zastavení řízení nedošlo pro pozdější chování žalovaného ani pro uspokojení žalobce. Žalobce opírá své přesvědčení o tom, že je na místě aplikovat § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s. o závěry vyslovené v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, v němž se NSS zabýval otázkou, zda se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. směřující proti povinnému subjektu lze domáhat vydání rozhodnutí ve věci samé v situaci, kdy povinný subjekt vyzval žadatele podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím k úhradě nákladů na poskytnutí informace a nadřízený orgán v zákonné lhůtě nerozhodl o stížnosti žadatele proti výši stanovené úhrady podané podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. NSS tak posuzoval, zda lze v případě nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti považovat za splnění podmínky vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. pouhé podání stížnosti proti výši stanovené úhrady při nedodržení lhůty k rozhodnutí o stížnosti. Jinými slovy, NSS se zabýval pouze otázkou přípustnosti nečinnostní žaloby, přičemž dospěl k závěru, že za shora popsaných okolností je nečinnostní žaloba přípustná. V nyní projednávané věci jsou skutkové okolnosti případu obdobné, neboť žalobce rovněž tvrdil, že o jeho stížnosti proti výši úhrady nebylo rozhodnuto nadřízeným orgánem ve lhůtě podle § 16 odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím. V souladu se závěry vyslovenými NSS ve shora uvedeném rozsudku, tedy platí, že žalobu bylo možné po jejím podání meritorně projednat, neboť byla splněna podmínka přípustnosti žaloby spočívající v řádném vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.
7. Z pouhé skutečnosti, že žaloba byla v dané věci podána přípustně, však nelze dovozovat, že cíle žaloby bylo dosaženo již tím, že Ministerstvo vnitra jako nadřízený orgán po podání žaloby rozhodlo o žalobcově stížnosti proti výši stanovené úhrady. Je třeba rozlišovat mezi postupem povinného orgánu v řízení o žádosti o poskytnutí informací a postupem

nadřízeného orgánu v řízení o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Stížnost proti postupu povinného subjektu v tomto případě představuje pouze právní prostředek, jehož účelem je zajistit naplnění primárního cíle procesní úpravy obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím, jímž je řádné posouzení žádosti a v případě jejího kladného posouzení i poskytnutí požadovaných informací. Projednání stížnosti nadřízeným orgánem není samoučelné, nýbrž je úzce spjato s veřejným subjektivním právem žadatele na řádné a včasné projednání jeho žádosti o poskytnutí informací. Tomu odpovídá i ustálená judikatura NSS (včetně již citovaného rozsudku), jež zastává výklad, podle něhož rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti podle § 16 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tudíž se jeho vydání nelze domáhat ani nečinností žalobou. Nečinností žalobou se tak lze v obdobných situacích jako v projednávané věci domáhat ochrany (pouze) přímo proti nečinnosti povinného subjektu v řízení o žádosti o poskytnutí informací nehledě na to, zda nečinnost má svůj původ v pasivitě povinného subjektu nebo v pasivitě nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Jinými slovy, v řízení o nečinností žalobě není předmětem ochrany veřejné subjektivní „právo“ žadatele na včasné vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem, nýbrž veřejné subjektivní právo na to, aby bylo v zákonem stanovených lhůtách rozhodnuto o jeho žádosti o poskytnutí informací. Smyslem výkladu, který podal NSS v citovaném rozsudku, je zamezit tomu, aby se žadatel ocitl v pomyslné procesní pasti (viz jeho bod 35 a násl.), kdy by se v důsledku nečinnosti nadřízeného orgánu nemohl do doby jeho rozhodnutí o stížnosti domoci vydání rozhodnutí povinného orgánu ve věci samé, tj. o žádosti o poskytnutí informací. NSS však ani v tomto rozsudku nezpochybnil, že se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze domáhat ochrany pouze proti nečinnosti nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.

8. V souladu se shora uvedeným tak lze konstatovat, že předmětem žalobcem podané žaloby byla nečinnost žalovaného při vydání rozhodnutí ve věci samé, čemuž ostatně odpovídá jak její petit, tak i označení žalovaného. Byť žalobce mohl spatřovat původ nečinnosti v pasivitě nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti proti stanovené výši úhrady za poskytnutí informací, ve výsledku to nebylo Ministerstvo vnitra, nýbrž žalovaný, proti jehož nečinnosti se v souladu s ustálenou judikaturou domáhal ochrany. V tomto světle je pak třeba hodnotit otázku, zda ke zpětvzetí žaloby došlo v důsledku pozdějšího chování žalovaného nebo pro uspokojení žalobce (§ 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž byla na základě stížnosti žalobce pouze snížena výše úhrady za poskytnutí informací, nepředstavuje rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací, a proto nelze mít za to, že by žalobce dosáhl toho, čeho se domáhal žalobou. Vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra nedošlo ani k uspokojení žalobce ve smyslu § 62 s. ř. s., jak se žalobce mylně domnívá, neboť mu nepředcházel postup tímto ustanovením předpokládaný. Nezbyvá tedy než uzavřít, že ke zpětvzetí žaloby nedošlo (výlučně) pro pozdější chování žalovaného nebo pro uspokojení žalobce. Soud proto žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.
9. Podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Podle § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání,

postupuje soud obdobně podle odstavce 3, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé. Ačkoliv žalobce v podání, kterým došlo ke zpětvzetí žaloby, nesprávně uvedl, že soudní poplatek neuhradil, ve skutečnosti jej uhradil, a to vylepením kolkových známek v hodnotě 2 000 Kč na písemném podání ze dne 27. 11. 2020. K zastavení řízení došlo před vydáním rozhodnutí o věci samé, soud tedy rozhodl třetím výrokem o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu